

Đức tin và Kiến chấp

ISSN: 2734-9195 11:40 01/11/2026

Kiến chấp bảo thủ là một trong mười kiết sử nơi tâm mỗi người chúng ta, dù sao đức tin vẫn là ánh sáng dẫn dắt chúng ta trong cuộc sống, đã có đức tin kiến cố thì đừng sợ bị ngoại cảnh chi phối hay ma quỷ cám dỗ!

Gần đây một vài mạng xã hội, kể cả các báo Công giáo, trong đó có báo “Công giáo và Sự Thật” đăng bài của Lm.Phero Nguyễn văn Khải dòng CCT phản ánh về Linh mục Phero Đình Ngọc Lâm thuộc dòng Chúa Cứu Thế, Chánh xứ Giáo xứ Đức mẹ Hằng Cứu Giúp, giảng viên Thần học của học viện và các soeur nữ tu Học viện Thần học Liên dòng Mến Thánh Giá trải nghiệm Thiền Phật giáo tại Pháp viện Minh Đăng Quang.

Đây là tinh thần học hỏi cởi mở của những nhận thức cấp tiến trong mọi thời đại. Tuy nhiên không tránh khỏi những kiến chấp bảo thủ, trong đó có Lm.Nguyễn văn Khải phản bác gay gắt: “...Theo tôi, bằng hành vi kia, những tu sĩ Công giáo kia đang bỏ Chúa theo người. bỏ ơn Chúa để cày sức mình... nói cho đúng là đang mở đường cho ma quỷ thống trị mình từng bước”.

Ngài lại nói tiếp: "Đối thoại liên tôn để hiểu người, hiểu mình, hiểu đạo của người, hiểu đạo của mình và trên hết để thấy rõ và thêm xác tín trong lòng rằng Chúa của mình là số một, là độc đáo, là độc nhất vô nhị! Chúa của mình là Chúa tình yêu và quyền năng, ngoài Chúa ra không có Thần nào khác như Chúa.Đối thoại để thấy con đường cứu độ của Chúa dành cho con người là đẹp nhất, là đúng nhất, triết để nhất, toàn vẹn nhất và đi theo Chúa là tốt nhất..."

Vâng, Linh mục Khải nói đúng với đức tin của mình. Ai bảo vệ lý tưởng của mình đều là đúng nhất, tốt nhất; giả thử người ghen xì ke ma túy bảo là thứ tốt nhất, quý nhất vẫn là xì ke ma túy thì sao? phải chăng đó là kiến chấp bảo thủ, chủ quan của riêng cá nhân chứ không thể áp dụng cho toàn xã hội!

Người tìm hiểu học hỏi đâu nhất thiết phải **bỏ Chúa theo người**, vì ta từng nghe thấy cả sau lễ Misa đều nói: **Chúa ở cùng anh chị em, và tín đồ đáp - Chúa ở cùng cha**, tức trong mọi người đều có Chúa thì sợ gì phải bỏ Chúa theo người!

Lm Khải tỏ vẻ khó chịu hẳn học với anh chị em mình khi sự việc xảy ra nên thốt lên câu nói của Thánh Phaolô: *"Anh em không thể vừa uống chén của Chúa, vừa uống chén của ma quỷ"*.

Vâng, theo ngoại đạo đều là ma quỷ!!!

Trong Phật giáo cũng không thiếu những vị chỉ biết Tôn giáo mình, thấy ai giao lưu Tôn giáo khác, các tổ chức xã hội đều bảo là bị cám dỗ. Thà tu miên mật xuất thế gian như sư Minh Tuệ thì không cần liên hệ với bất cứ ai, còn nhập thế, còn sinh hoạt giao lưu với xã hội thì không thể cố chấp phân biệt, giới hạn trong

bốn vách chùa. Nhà Phật từng nói “Thế gian pháp tức Phật pháp, vì thế mới có câu: Phật pháp tại thế gian, bất ly thế gian giác, ly thế mịch bồ đề, Kháp như cầu thổ giác”, nghĩa là Phật pháp tại thế gian sẵn có, lìa thế tìm đạo Bồ đề, như tìm sừng thỏ chẳng hề thấy đâu. Một tiếng chạm của hạt sỏi vào gốc tre, cũng làm ngộ tỉnh cho một hành giả; chiếc lá rơi giữa nắng hè, hạt mưa tí tách trên mái tole cũng đủ cho hành giả giác ngộ tính vô thường của sự vật. Cổ tích thuở xưa có hành giả vào nhà thổ độ các chị em lầm lỗi... Hoặc đức lục Tổ sống chung trong đám thợ săn...

Tinh thần vô chấp trong nhà Phật chứng tỏ hòa nhập mà không hòa tan thì sợ gì phải bị giáo hóa mất gốc. Thập niên 50 của thế kỷ trước, tu sĩ chỉ học gia giáo tại chùa, cho đi học bên ngoài sợ bị hư hỏng. Nhờ tinh thần cởi mở sau khi đất nước giao tiếp văn hóa Tây học, chư Tăng tiếp nhận kiến thức học đường, từ đó mới sản sinh những Tăng nhân kiệt xuất phát triển Phật giáo sâu rộng đến hôm nay. Tinh thần bảo thủ xa xưa trong chùa một phần do bị cô lập o ép bởi văn hóa xa lạ thời Pháp thuộc nên chư Tăng chỉ quanh quẩn trong thôn quê, biến thành thầy tụng để có chũm tử nổi dõi chùa làng.

Tinh thần bảo thủ đã ngăn cản sự phát triển Công giáo ra ngoài lãnh thổ thuộc địa. Mãi đến Công Đồng Vaticanô II, tinh thần Đại kết thứ 21 của giáo hội Công giáo La Mã, Giáo hội đã chỉnh đốn một số cho thích hợp văn hóa thuộc địa, từ đó việc thắp nhang, thờ cúng ông bà và những tập quán xã hội mới được dung nạp, việc phát triển thấy rõ. Nhưng một số định kiến bảo thủ vẫn chưa được thông thoáng. Ngày nay tuổi trẻ Công giáo đã giao lưu với các chùa trong những chuyến từ thiện mà xưa kia, khi di cư vào Nam, các giáo xứ tự cô lập như Hố Nai, Cái sắn Rạch Giá... không bao giờ giao tiếp với dân ngoại.

Ngày nay hai bên đã hiểu nhau phần nào, vẫn hòa hợp, giao tiếp nhưng niềm tin ai nấy giữ, ngoại trừ khi kết hôn bắt buộc phải theo Đạo. Học hỏi, tìm hiểu là yếu tố phát triển sự hiểu biết để cảm thông và hòa nhập. Một khi có niềm tin tuyệt đối về một lý tưởng thì dù bao hoạn nạn đe dọa cũng không thay lòng, lịch sử đã chứng minh thời kỳ cấm đạo tại Việt Nam, tín đồ thà chết chứ không ai bước qua cây Thánh giá, hà huống ngày nay, các soeur và Lm đã được đào tạo đức tin kiên cố sợ gì phải bị Ma Quỷ mê hoặc, phải chăng bảo thủ, kiến chấp đã cản trở việc giao lưu tìm hiểu để tôn trọng lẫn nhau. Linh mục Khải nhìn những vị đồng đạo đến với Pháp viện Minh Đăng Quang là: **mù dẫn mù lẫn cù xuống hố.**

Hy vọng tu sĩ Phật giáo ngày nay không nên cố chấp, định kiến với các Tôn giáo bạn mà một vài tu sĩ đã xúc phạm khi đăng đàn giảng pháp.

Đứng trước tấm kính, nhìn thái độ lộ trên gương mặt như thế nào, nó phản ánh tâm thái ta như thế đó. Cũng vậy tốt người thì người tốt với ta, thân thiện với người thì người thân thiện lại, lo gì oán thù đeo mang.

Kinh Pháp Cú nói: **Tâm dẫn đầu các pháp, Tâm làm chủ - Tâm tạo tác...**

Kiến chấp bảo thủ là một trong mười kiết sử nơi tâm mỗi người chúng ta, dù sao đức tin vẫn là ánh sáng dẫn dắt chúng ta trong cuộc sống, đã có đức tin kiến cố thì đừng sợ bị ngoại cảnh chi phối hay ma quỷ cám dỗ!

Tác giả: **Minh Mẫn**